

❖

ÖZÜ:Askeri cezaevinde isyan çıkardığımız iddiasıyla açılan davaya ilişkin savunmamızdır.

Askeri cezaevinde isyan çıkardığımız iddia edilerek 974/1158 Esas sayılı iddianame ile hakkımızda açılan bu dava, aslında, ne davanın açılışındaki gerçek amaç bakımından ne de dava konusu eylemlerimizin mevcut kanunlardaki yeri bakımından bir isyan davası değildir. Bu davanın açılışındaki amaç, cezaevinde meydana getirilen olaydaki dava konusu eylemlerimizin suç olup olmadığını araştırmak da değildir. Hele hele, bu dava ile cezalandırılması istenen davranışımız, cezaevinde, 2 Numaralı Sıkıyönetim Mahkemesi ile Sıkıyönetim Adli Müşavirliği ortaklığınca planlanıp ve cezaevi idaresi kanayıyla uygulanılan faşist komplo karşısındaki nefsi müdafaa ibaret ve meşru olan davranışlarımız hiç değildir.

Biz bu yazılı savunmamızda, 1) Davanın açılmasındaki gerçek amacın ne olduğunu, 2) Gerçekte bu dava ile bizim hangi davranışımızın cezalandırılmak istendiğini, 3) Dava konusu olayları hazırlayanların kimler olduğunu, 4) Dava konusu davranışlarımızın kanunen niçin suç olmadığını, tahkikat sırasındaki tanık beyanlarına ve dosyadaki yazılı belgelere dayanarak ve dava konusu eylemlerimizin yargılama usûl hükümleri ve ceza kanunları açısından taşıdığı niteliği belirterek ortaya koyacağız.

1-Bu davanın açılmasında esas alınan fiiller, dava konusu davranışlarımız değildir.

Sorguların alınması ve tanıkların dinlenilmesi sırasında heyetinizin de öğrendiği üzere, bu davaya konu olan olay, TKP(M-L) davasının görülmekte olduğu 2 Numaralı Sıkıyönetim Mahkemesinin, TKP(M-L) davası sanıklarına karşı olan sayısız kanunsuz ve keyfi, ve düşmanca davranışlarından birinin sonucu ve devamı olarak, yine başını bu mahkemenin ve Sıkıyönetim Adli Müşavirliğinin çektiği bir kanunsuzlar şebekesi tarafından meydana getirilmiştir. Aslında bu makamların sadece adları "mahkeme" ve "Adli müşavirlik"tir, gerçekte ise bunların mahkemelik, hukukla, adaletle uzaktan yakından bir ilişkileri yoktur. Bunlar, 12 Mart faşizminin icraatlarına hukuki kılıflar hazırlamak üzere kurulmuş ve hâlen de bu faaliyetlerini aynı fütursuzlukla sürdüren, emekçi halkımıza, devrimcilere ve yurtseverlere düşman olan, patronların ve toprakağalarının soygun ve sömürü düzeninin güvenliğini sağlamakla görevli teşkilatlarıdır.

2 Numaralı Sıkıyönetim Mahkemesi TKP(M-L) davasının başladığı 9 Ekim 1973'ten bu yana, yargıladığı sanıklara karşı tam bir düşman

gibi davranmıştır. Bu mahkeme dava sanıklarına karşı olan düşmanca ve gözü kararmış tutumunu daha duruşmalar başlar başlamaz açığa vurmuştur ve 22 kişinin idam talebiyle yargılandığı bir davada, bir yargılama olayında sanığın en tabii hakkı olan söz hakkını ortadan kaldırmıştır. TKP(M-L) davasının duruşma zabıtları gözden geçirildiğinde, 2 Numaralı mahkemenin sanıklara en küçük bir söz hakkı tanımadığının sayısız örnekleriyle kaşılaşılr, Nitekim bu mahkeme 27 Kasım 1973 günkü duruşmada, sadece ve sadece söz istediği için önce Arslan Kılıç ~~altu~~ arkadaşımızı, onun ardından da hiçbir gerekçe ve sebep yokken 39 arkadaşı duruşmadan atmıştır. Bu mahkeme sorgular sırasında sanıkların sorgu verme imkânlarını kısıtlamış, "zaman kaybediyoruz" diye sanıklardan kendi deyişleriyle "kısaca" sorgular isteyerek, 353 sayılı Kanunun, sorguyu düzenleyen 83. maddesindeki, "sorgu, sanığın kendi lehine olup, söyleyeceği delillere engel olmamalıdır" hükmünü defalarca ihlâl etmiştir. Bu mahkeme sanıkların sadece kendilerini suçlayıcı sözlerini sorgu kabul etmektedir ve sanıklardan böyle sorgular istemektedir; gerisi onun umurunda değildir.

2 numaralı Sıkıyönetim Mahkemesinin kanunsuz davranışları saymakla bitmez. O mahkeme ki, sorgulara en kaba nüdahalelerde bulunmaktan çekinmemiştir; sorgularındaki ve taleplerindeki sözlerinden dolayı sanıklar hakkında yeni davalar açılması için çirpınıp durmuş, bu konudaki, T.C?K.nun, "taraf~~ların~~ veya vekillerinin sorgu, dilekçe, savunma ve sair evraklarındaki sözlerinden dolayı takibat yapılamaz" hükmünü, keza aynı yolda Askeri Yargıtay 2. Dairesi'nin, 1973/76 Karar ve 1973/81 Esas sayılı kararını bir kenara fırlatmıştır. Sanıkların duruşma solunundaki oturuş biçimlerine yeni ve kayfi kayıtlar koymaya kalkışmak; ~~durum~~ tutuklu sanıklarla tutuksuz sanıkların birbirleriyle konuşmalarını, yanyana oturmalarını, duruşma sırasında, dinlenen tanık beyanlarına, okunan hazırlık soruşturması ifadelerine ve yazılı belgeler karşı birbirine hatırlatmada ve hukuki yardımlaşmada bulunan sanıkların bu haklarını engellemek üzere birbiriyle konuşmalarını yasaklamak; sanık beyan ve taleplerini zapta kâh değiştirerek geçirmek; ^{kâh geçirmemek} aklına estikçe sanıklara hakaretimiz sözlerle bağırp çağırarak; ve her celse birkaç kanun~~un~~ birkaç usulü çiğnemek; işte bütün bu davranışlar 2 Numaralı Mahkemenin normal yargılama tarzıdır. Sizin de bildiğiniz gibi, ancak faşist bir mahkeme, hukukun en temel kurallarını hiçe sayan böyle bir pervasızlık gösterebilir: ancak böyle bir mahkeme, savunma hakkını teminat altına alan ve bu hakkın özüne dokunulamıyacağını belirten Anayasa maddelerini yok sayarak sanıkların savunma hak ve imkanlarını ortadan kaldırmalıdır.

İşte bütün bu gayri hukuki, kanunsuz, keyfi davranışlarıyla, yargıladığı kişilere ve devrimcilere düşman olduğunu her fırsatta ortaya koyan tutumlarıyla mahkeme olmak vasfını tamamen ve çoktan kaybetmiş bu mahkemeyi, bütün bu sebeplerden biz üç defa reddettik.

Fakat o, gayri meşru, gayri hukuki görevine devamda, kanunsuz ve keyfi tutumunu sürdürmede kararlılık gösterdi.

İşte bu mahkeme, 6 Ağustos 1974 günkü duruşmada, tutuksuz bir arkadaşın, yanındaki başka bir arkadaşına gülümsediğini iddia ederek, iddia edilen gülümseme olayı ile hiçbir ilgisi olmayan ve gülümsemediği söylenen arkadaştan çok uzakta oturan Sami Sarı'yı, hiçbir sebep göstermeksizin duruşmadan attı. Sami Sarı, aynı mahkeme tarafından yine hiçbir sebep ve gerekçe gösterilmeksizin 39 arkadaşla birlikte de duruşmadan atılmıştı. Böylece Sami Sarı, 353 sayılı kanunun 12 Mart Faşist Darbesinden sonra değiştirilen ve Sıkıyönetim mahkemelerinde yargılanan sanıkların savunma hakkını ortadan kaldıran, Anayasa'nın savunma hakkı ile ilgili hükümleriyle de açık bir çelişki içinde olan 143. maddesi gereğince bir daha hiçbir zaman duruşmalara alınmayacaktı. Yani bu mahkeme, idam talebiyle yargılanan bir sanık hakkında, tanıklar dinlenirken, yazılı deliller okunurken ~~ve~~ diyeceğini ~~sormadan~~ ve savunmasını almadan hüküm verecekti. Heyetinizin de takdir edeceği gibi, savunma hakkının bu şekilde tamamen ortadan kaldırılarak bir sanık hakkında savunmasız karar vermeye ancak duvar dibi mahkemelerinde raslanabilir. Çünkü Ceza hukukunun temel kurallarından birinde, "müdafaya yer vermeyene mahkeme, müdafasız karar verene hakim denmez... Savunma hakkının korunmasında baş sorumlu hakimdir" denmektedir. Oysa 2 Numaralı Mahkeme, savunma hakkını korumak sorumluluğunu bir kenara fırlatarak o hakka saldırmayı, onu ortadan kaldırmayı kendisine görev ve şiar edinmiştir. Bu mahkemenin 6/Ağustos 1974 tarihli duruşmadaki bu davranışı, TKP(M-L) davasının diğer sanıklarına da bir gözdağı ve tehdittir. Çünkü o güne kadar ~~12~~ TKP(M-L) davası ~~12~~ sanıkları 12 Mart Faşizminin birer aleti, faşizmin icraatlarına hukuki elbiseler dikici durumundaki Sıkıyönetim Mahkemelerinin ve özel olarak bunların en kanunsuzlarından biri olan 2 Numaralı Mahkemenin önünde boyun eğmemişler, bunların halk düşmanı yüzlerini her fırsatta açığa çıkarmaya çalışmışlar kanunsuzluklarına karşı dişe diş bir mücadele vererek, o'nu hukuki ve kanuni sınırlar içine çekmeye uğraşmışlardır. Nitekim, 6/Ağustos/ 1974 günkü duruşmada, Sami Sarı arkadaşın duruşmadan atılması üzerine, diğer sanık arkadaşlardan Arslan Kılıç, Muzaffer Oruçoğlu ve Hikmet Şenses tek tek söz alarak Sami Sarı'nın duruşmadan atılmasının haksız, keyfi ve kanunsuz bir davranış olduğunu belirterek bu karardan geri dönmemesini talep etmek istemişlerdir. Fakat mahkeme heyeti, bu arkadaşların sözlerini yarıda keserek, taleplerini dinlemediği gibi konuşmalarını da zapta eksik ve tahrif ederek geçirmeye kalkışması salondaki diğer sanıkların ve müdafilerin tepkilerine yolaçmıştır. Duruşmayı böylece kendi eliyle ve kasten ~~çılgırından çıkararak~~ mahkeme heyeti, o celse yaptığı üst üste kanunsuzluklara bir yenisini ~~ekleyerek~~ daha ekleyerek, ^{önce,} zapta, Süleyman Yeşil'in kendilerine "faşist" diye bağırıldığı şeklinde bir cümle ardından da, büyük bir ikiyüzlülük ve

geçirip.

pervasızlıkla, **Aslan Kılıç**, **Muzaffer Oruçoğlu**, **Hikmet Şenses** ve **Süleyman Yeşil**'e, duruşmanın inzibatını bozduklarını iddia ederek 15'er gün hücre hapsi cezası verdi.

2 Numaralı Mahkeme, 12 Mart Faşist Darbesi ile değiştirilen ve sanıkların savunma hakkını ortadan kaldıran, bu nedenle de Anayasa'nın savunma hakkını teminat altına alan maddeleriyle açık bir çelişki içinde bulunan 353 sayılı kanunun 143. maddesini duruşmaların başındanberi TKP(M-L) davası sanıklarının başı üzerinde demoklesin kılıcı gibi dolaştırıp durdu. Bu mahkeme yaptığı kanunsuzlukları örtbas etmek için her seferinde ve sayısız keret ^{by faşist maddelere} başvurdu. Sık sık bu maddeyi uygulayarak sanıklara hücre cezaları yağdırdı, duruşmalardaki attı, haklarında yeni yeni kovuşturmalar açılması için sayısız ihbar müzekkereleri yazdı. Bu mahkeme, usûl kanununun ve başta Anayasa olmak üzere diğer bütün yasaların, savunma hakkına, yargılamaya, mahkemelerini, ve hakimlerin bağımsızlığı ve tarafsızlığına ilişkin hükümlerinin hiçbirini dikkate almadı ve yaptığı sözde yargılamayı bu hükümler yokmuşçasına yürüttü. Bu mahkemenin TKP(M-L) davası duruşmalarında kullandığı tek usûl kanunun hükmü 143. maddedir. Bu mahkeme, hukuk kaidelerine ve savunma hakkına sağsızlıkta, yargıladığı ~~kanunsuzlukları~~ sanıklara düşmanlıkta o kadar pervasızdır ki, yargılamalar boyunca yaptığı kanunsuzlukları örtbas etmek ve sanıkları sustarmak için cankurtaran simidi gibi sarıldığı ve yargılamalar sürecini en çok kullandığı biricik madde olan 143. maddenin bütün fıkralarına da uymamaktadır. Mesela bu mahkeme, 10 Temmuz 1974 günü duruşmada, Zeki Şerit arkadaşına bu meşhur 143. maddesinin 3. fıkrasındaki hükme dayanarak 15 günlük hücre hapsi cezası kesmiştir. Fakat aynı maddenin üstelik aynı fıkrasında, inzibati nitelikteki bu cezaların kesinleşebilmesi ve infazı için, ceza verilmek istenen sanığın "24 saat içinde sorguya çekilmesi" şart koşulduğu halde, Zeki Şerit, usul kanununun bu maddesindeki bu açık şart hükmü yerine getirilmeden, kanunsuz bir şekilde sorgusuz sualsiz hücreye atılmıştır. Bu mahkemenin sadece 143. maddeyi uygulamada gösterdiği bu kanunsuz tutum, sadece Zeki Şerit'in hücreye atıldığı bir tek olaya mahsus değildir. 2 Numaralı Mahkeme, hiçbir kanun ve hukuk kaidesiyle ^{bağlanmayan.} hiçbir yasa hükmü tanımayan bu tutumunu, Zeki Şerit'in hücre cezasının infazından sonra, mahkeme heyeti, sanıklar ve müdafileri tarafından bu konuda uyarıldığı halde, bu uyarı ve hatırlatmaların hiçbirini dikkate almayarak, tam tersine daha cüretkâr ^{bir} kanunsuzluğun içine girerek sürdürmüştür. İşte bu ~~bu~~ davanın konusu olan olaylar da, 2 Numaralı Mahkemenin bu kanunsuz tutumunun devamı olarak ve yine bu mahkemenin de içinde bulunduğu sıkıyönetim makamları tarafından kasten, TKP(M-L) davasının, 6/Ağustos/1974 günü duruşmada hücre cezası verilmemiş diğer sanıklarında da hücre cezaları, hatta ve hatta yeni hapis cezaları verdirebilmek kastıyla yaratılmıştır.

Dava konusu olayın nasıl meydana geldiğini, daha doğrusu nasıl meydana getirildiğini, bu davada tanık olarak dinlenen ve ifadesi duruşma zabıtlarına özet olarak geçen Kartal Askeri Cezaevinin o tarihteki müdürü yüzbaşı Ergun Dinç, bu mahkemede yeminli olarak verdiği ifadesinde aynen şöyle anlatmıştır: "6 Ağustos 1974 salı günü Selimiye'deki duruşmadan gelen TIKKO davası sanıklarından Arslan Kılıç, Muzaffer Oruçoğlu, Hikmet Şenses 8 Ağustos Perşembe günü, Süleyman Yeşil ise 9 Ağustos Cuma günü Cezaevi Müdürlüğüne ayrı ayrı birer dilekçe verdiler; Sanıklar Cezaevi Müdürlüğüne verdikleri dilekçelerinde: 6 Ağustos 1974 Salı günkü duruşmada haklarında verilen 15'er günlük hücre hapsi cezasının infazı için, 353 sayılı kanunun 143/3. maddesi gereğince 24 saat içinde sorguya çıkarılmaları gerektiğini, aradan 24 saat değil iki gün geçtiği halde sorguya çekilmedikleri için bu cezanın infazının, bu kanuni şart yerine getirilmediğinden dolayı yapılamıyacağını, ~~Mahkemeye yazılmış dilekçelerinde yazılanlar~~ ~~Adli Müşavirliğine yazılmış dilekçelerinde yazılanlar~~ ~~bu durumu, ilişkideki, ayrı ayrı ve birisi 2 Numaralı Sıkıyönetim Mahkemesine, diğeri Sıkıyönetim Adli Müşavirliğine yazılmış dilekçelerinde de bu makamlara bildirdiklerini ve bu dilekçelerinin hemen o gün bu makamlara iletilmesini, bu makamlardan dilekçelerine yazılı cevap gelmeden hücre cezaları infaz edilmeye kalkışılırsa bu kanunsuzluğu açık tasarrufa uymayacaklarını bildiriyorlardı. Ben bu dilekçeleri alar almaz ilgili makamlara, yani 2 Numaralı Sıkıyönetim Mahkemesine ve Adli Müşavirliğe verilmek üzere Selimiye'ye götürüp Adli Müşavirliğe verdim. 9 Ağustos 1974 Cumartesi günü sabah ise, Cezaevi Müdürlüğüne, Sıkıyönetim Askeri savcılığından, Arslan Kılıç, Muzaffer Oruçoğlu, Hikmet Şenses ve Süleyman Yeşil hakkındaki hücre cezasının infazı için emir geldi. Ben daha önce sanıklarca Cezaevi Müdürlüğüne, 2 Numaralı Sıkıyönetim Mahkemesine ve Adli Müşavirliğe verilen dilekçeleri ve bu dilekçelere hiçbir cevap verilmemiş olduğunu düşünerek, hemen vakit geçirmeksizin, ^{durumu, cezaevinin} içinde bulunduğu 2. Zırhlı Tugay Komutanına bildirdim. Komutan, derhal adli Müşavirliğe ile görüşmemi, ondan alacağım talimata göre hareket etmemi söyledi. O gün Cumartesi günü olup, öğleden sonra resmî tatil olduğu için ben vakit kaybetmeksizin Selimiye'ye Adli Müşavirliğe gittim. Fakat Adli Müşavirlik kapalıydı ve Adli Müşavir de Selimiye'de yoktu. Derhal geri dönüp bu durumu Tugay Komutanına bildirdim. Tugay Komutanı, Adli Müşaviri mutlaka, nerede olursa olsun, evinde bile olsa görüp, onun vereceği talimata göre davranmamı, Adli Müşaviri görmeden bir işlem yapmama bildirdi ve bana, Adli Müşaviri bulmam için özel bir cip tahsis etti. Ben tekrar Selimiye'ye gelip, Adli Müşaviri nerede bulabileceğimi sorduğum, ve soruşturma sonucu Sıkıyönetim Adli Müşavirinin Fenerbahçe Plajı'nda giderek, mesai saatinin bitiminden önce Adli Mü-~~

olduğunu öğrendim. Oradan hemen Fenerbahçe Plajı'na

şaviri bularak durumu kendisine arzettim. Adli Müşavir, sanıkların dilekçelerine cevap vermeye gerek olmadığını ve hücre hapsi cezası kararının infazı için gerekirse zor kullanmamı söyledi. Adli Müşavirin Fenerbahçe Plajındaki bu talimatını, Tuğay Komutanına bildirdim; o da talimat gereğince hareket etmemi bildirdi. Fakat bu sonucu aldığım saatlerde mesai saati bitmiş olduğu ve ertesi gün de resmi tatil olduğu için kararın infazı 12 Ağustos 1974 Pazartesi gününe kaldı. Pazartesi sabah yoklaması saatinde gerekli güvenlik tedbirlerini alarak önce C koğuşundan Süleyman Yeşil'i, sonra da A koğuşundan Arslan Kılıç, Muzaffer Oruçoğlu ve Hikmet Şenses'i zor kullanarak alıp, ~~ilk~~ ikisini cezaevi hücrelerine koydum; ~~Muzaffer Oruçoğlu~~ Muzaffer Oruçoğlu ve Hikmet Şenses'i de Harbiye Merkez Komutanlığı hücrelerine sevkettim. Ayrıca şunu da belirtiyim ki, sanıklar, Cezaevi Müdürlüğüne, 2 Numaralı Mahkeme ve Adli Müşavirliğe verdikleri dilekçelerde, bu makamlardan dilekçelerine, kararın infazı için olumlu veya olumsuz, herhangi bir yazılı cevap gelmesi halinde bu cevaplara ve karara uyacaklarını da bildirmişlerdir: "..."

Cezaevi Müdürü Ergun Dinç, dava konusu olayın meydana gelmesine yolaçan gelişmeleri böyle anlatmıştır. Ayrıca heyetinizin ~~muhtak~~ 2 Numaralı Mahkemeden olay hakkında istediği bilgiye, bu mahkemenin verdiği ve dosyada bulunan yazılı cevapta, TKP(M-L) davasının 6 Ağustos/1974 günkü duruşması kastedilerek, "Duruşma sırasında sanıkların kullandıkları ve inzibati ceza vermeyi gerektiren sözleri zapta aynen geçtiği için ayrıca bir sorguya gerek görülmemiştir" denmektedir. 2 Numaralı Mahkemenin bu cevabı, onun hukuk ve kanun anlayışının, daha doğrusu onun kanunsuzluğunun ve gayri-hukuki davranışlarının ve anlayışının yeni bir örneğidir. Çünkü: Birinci olarak, bir sanığa, duruşmalar sırasındaki söz ve davranışlarından dolayı ceza verilebilmesi için, duruşma zaptına geçen söz ve davranışların kanunda belirtilen özel sorgu yerine geçeceğine dair, ne usûl hukukunun bu cezayı düzenleyen 143. maddesinde, ne de başka bir maddesinde, ne de başka bir kanun maddesinde bir kayıt, kural veya böyle bir uygulamaya, böyle bir yoruma yol açabilecek şart veya ifade yoktur. Tam aksine, duruşmalar sırasındaki sanıkların söz ve davranışlarından dolayı alınacak tedbirleri düzenleyen 353 Sayılı kanunun 143. Maddesinin 3. fıkrasında, başka hiçbir yoruma veya yanlış uygulamaya meydan vermeyecek kadar bir açıklıkla, "Sanık, ... yirmi dört saat içinde sorguya çekilerek, ... ceza verilir" kayıt ve şartı koşulmaktadır. Bu kanunu yapanlar da pekâla, duruşma zabıtlarının anlamını ve fonksiyonunu bilmektedirler. Fakat kanun koyucu, duruşma zaptının, esasen, duruşmalarda cereyan eden her olayı ihtiva etmesi gerektiğini bilmesine rağmen, 143. maddenin 3. fıkrasında "yirmi dört saat içinde sorguya çekilme" kaydını koymuştur. Çünkü bilindiği gibi, duruşma zabıtları, mahkeme başkanının taraflı davranışta bulunabileceği ve bu yüzden duruşmada cereyan eden olayları ve sarfedilen sözleri kendi isteğine göre tutabileceği, duruşma sırasında mahkeme başkanının, üye-

lerin ve tarafların dalgın olabileceği, keza zabıt kâtibinin dalgın olabileceği veya zaptı yazdıran hakimın sözlerini yanlış anlayabileceği, zapta yanlış yazabileceği ~~ve bu yanlış yazıların sarfedilmesi~~ ~~sözlerinin doğruluğuna~~ nedenleriyle çoğu kere, duruşmada cereyan eden olayların ve sarfedilen sözleri doğru olarak yansıtmayabilir, güven verici olmaktan uzak olab ilir. Dünya adalet ve hukuk tarihinde bunun sayısız örnekleriyle karşılaşılmıştır ve hâlen karşılaşılmaktadır, ilerde karşılaşılması da mümkün ve gayet doğaldır. İşte bu nedenlerle kanun koyucu, ceza verilmesi için duruşma zaptına geçen söz ve davranışlarını esas almamıştır, ona itibar etmemiş ve ayrıca "sorgu" şartını koymuştur. Bu kadar açık olan bu durumu, "sanıkların sözleri ve davranışları duruşma zaptına geçtiği için sorguya ~~ihbar~~ görülmedi" diyen 2 Numaralı Mahkeme ~~yanlış~~ yanlış anlamış olabilir diye düşünülemez. Çünkü kanunun maddesi, değil bir mahkeme üyesinin veya hakiminin, hukukla, yargılama ile çok az ilgisi olan birinin bile anlayacağı kadar açıktır. Çünkü, 2 Numaralı Mahkeme, mahkemedeki, zapta geçen gözlerimizden dolayı, hakkımızda yeni dava açılması için müzekkere yazarken, sorgularımızı ihbar eden zaptın sorgu yerine geçmeyeceğini bilir ve yanlış anlamazken, usul kanununun ~~bu basit~~ bu küçük ve basit kuralını yanlış anlamış veya bilmiyor olamaz. Çünkü, 2 Numaralı Mahkemenin, duruşmaların başından beri en çok kullandığı usul hükmü 143. maddedir; bir mahkeme heyetinin veya üyelerinin, bir yargılama boyunca belki yüz defa kullandığı veya kullanmaya kalktığı, her fırsatta cankurtaran simidi gibi sarıldığı bu basit kuralın hükümlerini bilmiyor, unutmuş veya yanlış anlamış olamaz. Kaldı ki, yanlış anlamış olsa bile bu durum onun bu konudaki tutumunun ve yapılan uygulamalarının kanunsuz olduğunu ortadan kaldırmaz. Bir kanunu bilmemek veya yanlış anlamak sıradan bir yurttaş için ~~bu~~ özür sayılmazken, kanunlarla, hukukla uğraşan, sözde adalet dağıtan kimselerin, kullandığı kanun hükümlerini, şu veya bu nedenle yanlış kullanması veya kanun hükümlerini gereğini yerine getirmemesi onun için bir kabahat ~~dir~~, suçtur.

Ortaya koyduğumuz bu gerçeklerden açıkça anlaşılacağı üzere, 2 Numaralı Mahkeme bu kanunsuzluğa bile bile ve kendisi, sanıklar tarafından dilekçelerle uyarılmasına rağmen başvurmuştur. O mahkeme bu kanunsuzluğa, bu davanın konusu olan olayları hazırlamak için başvurmuştur. 2 Numaralı Mahkeme, TKP(M-L) davasında sanıklarının kendilerine karşı yapılan kanunsuz davranışlara boyun eğmediklerini pekiyi bildiği için, kendisinin sayısız kanunsuzluğunu sayasız defa yüzüne vurdukları için, 6 Ağustos günkü duruşmada ceza veremediği diğer sanıkların, başka kanunsuz yollarla ve başka kanallardan, dolaylı yollarla cezalandırabilmek amacıyla başvurmuştur.

2 Numaralı Mahkemenin bu davanın dosyasında bulunan söz konusu cevabi yazısıyla ilgili olarak üzerinde durmak istediğimiz ikinci husus şudur: Yukarda da belirttiğimiz gibi, 2 Numaralı Mahkemenin yargılamalarında yaptığı kanunsuz tutumlarından biri de, duruşma zaptı-

tını doğru tutmaması, duruşmalarda cereyan eden olayların ve sarfedilen sözlerle istediğini zapta geçmesi, istediğini geçmemesi, duruşma zabıtlarını keyfi tutması idi. Biz bu mahkemenin bu kanunsuzluğu üzerinde TKP(M-L) davası duruşmalarında sayısız kere durduk ve TKP(M-L) davası zabıtlarının güven verici olmadığını, duruşmada cereyan eden olayları ve sarfedilen sözleri doğru olarak yansıtmadığını, yazılı ve sözlü olarak O mahkemeye defalarca bildirdik. TKP(M-L) davasının dosyalarında bu konuya ilişkin sayısız sanık ve müdafii dilekçesi vardır. 2 Numaralı Mahkeme, sanıklık ve müdafiler ile kendisi arasında zabıt meselesinin ihtilaflı olduğunu, sanıkların ve müdafilerin sık sık, duruşma zabıtlarının doğru tutulmadığından, yakındıklarını, hatta bir keresinde sırf bu nedenle dava sanıklarınca reddedildiğini pekiyi bilir; O mahkeme sanıkların ve müdafilerin, tutulan duruşma zaptına güvenmediklerini de pekiyi bilmektedir. İşte O mahkeme bütün bunların bilmesine rağmen, kendisine karşı yapılan ve sarfedilen davranış ve sözler için ceza verilmesi söz konusu olan bir anlaşmazlıkta, yani kendisinin de taraf olduğu anlaşmazlıkta, kanunun açık hükmüne rağmen kendi kanaatlerinin ifadesi olan duruşma zabıtlarını esas alarak, kendisi dışında yapılması gerekli sorguyu engelleyerek, yahi bütün usûl hükümlerini ve hukukun en basit, en temel kaidelerini çiğneyerek bu davanın konusu olan olayları, yukarıda belirttiğimiz neden ve amaçlarla kasti olarak kendisi hazırlamıştır.

TKP(M-L) davası duruşma zabıtları ve dosyası karıştırılırsa 6 Ağustos günkü duruşmadan sonraki ve bu davanın hazırlık soruşturması başlamadan çok önceki duruşmalarda, dava sanıklarının ve müdafilerinin, 6 Ağustos günkü zabıtların duruşmada tutulan bölümlerine itirazda buldukları, zabıtların bu bölümünün o duruşmadaki olayları ve sözleri doğru olarak yansıtmadığından şikayet etmiş oldukları görülür. İşte 2 Numaralı Mahkemenin, 4 arkadaşın hücre cezasının infazı için gerekli sorgu yerine kabul ettikleri zabıtların niteliği budur.

Burada yeri gelmişken şunu da belirtelim ki, bizim, TKP(M-L) davasında verdiğimiz ve zapta aynen geçirilmiş, ayrıca yazılı olarak da dosyaya intikal ettirilmiş sorgularımız hakkında yeni davalar açılması ile ilgili 2 Numaralı Mahkemenin talebine dair kevuşturmayı, bu davanın savcısı yürütmektedir. Ve bu davanın savcısı, kevuşturma için, duruşma zabıtları ve hatta bizim sorgumuzun yazılı metni ile yetinmemiş, bizim bu konuyla ilgili olarak ayrıca sorgumuzu yapmak gereğini duymuştur. Savcının bu tutumu şüphesiz kanunların gereğidir. Fakat bizim bu noktada belirtmek istediğimiz husus, 2 Numaralı mahkemenin hücre cezalarının infazı ile ilgili ve usul kanununun açık hükmü ile bağdaşmayan, mahkemenize yazmış olduğu bu kanunsuz ve kanun hükümleri ile adeta alay eden mantık vebu mantığın yol açtığı bu davanın konusu olay üzerinde bu davayı açarken olsun, duruşma safahatında olsun ve nihayet esas hakkındaki mütealasını belirtirken olsun hiç durmuş mudur? Eğer savcı bu nokta üzerinde dursaydı

ya da bu hususu dikkate alsaydı bu davanın konusu olan olayın gerçek mahiyetinin ne olduğunu da açıklardı: açıklamak zorunda kalırdı.

Buraya kadar ortaya koyduğumuz gerçeklerden açıkça anlaşılacağı üzere, bu dava: Birinci olarak, dava konusu olayda meydana gelen davranışlarımız esas alınarak açılmış bir dava, esas olarak bu davranışlarımızı cezalandırmak amacıyla açılmış bir dava değildir. Bu dava, 12 Mart faşizminin halk düşmanı ve faşist icraatlarına hukuki kılıflar hazırlamak üzere kurulmuş sözde mahkemelerde biri ~~si~~ ve 12 Mart Faşizminin bir aleti olan 2 Numaralı Mahkemenin faşist ve halk düşmanı tutumuna boyun eğmeyen, ~~sözde~~ bu sözde mahkemelerin kanunsuz tutumuna karşı mücadele eden, halk düşmanı yüzünü açığa çıkaran ve emekçi halkımızın davasını savunan TKP(M-L) davası sanıklarının, bu, halktan yana, sömürü, soygun ve zulüm düzenine karşı çıkan davranışlarını ~~cezalandırmak~~ için açılmıştır.

İkinci olarak, bu davanın konusu olan olaylar, biz sanıklar tarafından değil, başını 2 Numaralı Mahkemenin ve Sıkıyönetim Adli Müşavirliğinin çektiği, 12 Mart Faşizminin İstanbuldaki kurumlarınca elbirliği ile, kanunsuz olarak, kasten ve TKP(M-L) davası sanıklarını yaldırmak için özellikle hazırlanmış ve meydana getirilmiştir. Bunun en açık delili, tanık Cezaevi müdürü Yüzbaşı Ergun Dinç'in de belirttiği ve sanıkların 2 Numaralı Mahkeme ile Adli Müşavirliğe verdikleri dilekçelerde de yazılı olan, sanıklara ait, "2 Numaralı Mahkeme veya Adli müşavirlik ~~ve~~ dilekçelerimize olumlu veya olumsuz yönde herhangi bir yazılı cevap verirse, verilen cevaba ve karara uyağız" sözleridir. 2 Numaralı Mahkeme ve Adli Müşavir bu dilekçelere yazılı bir cevap vermemişlerdir; Çünkü eğer böyle bir cevap verselerdi hem kanunsuzlukları ortaya çıkacaktı; hem de sanıklar, verilen cezaya, kanunsuz olsa bile uyacaklar ve böylece bu olaylar meydana getirileyecekti; oysa, bu iki makam mutlaka böyle bir olay yaratmak peşindeydiler.

Üçüncüsü olarak, dava konusu olaylar bizim irademizle, bizim isteğimizle meydana gelmediği, tam aksine, bizim dışımızda ve önceden düzenlenmiş bir komplonun sonucu olarak meydana getirildiği için, bu olaylardaki davranışlarımız ne Askeri Ceza Kanununun (Ask.C.K.) 100 ve 103/1 maddelerinde, ne de T.C.K.'nin 266 ve 304. maddelerinde belirtilen ve suç teşkil eden fiiller niteliğindedir. Çünkü dava konusu olaydaki davranışımız, cezaevinde, kasten bizim suçlu gösterilebileceğimiz ~~şey~~ bir olay yaratmak için komplo düzenleyip, bunu da emirle, cezaevi idaresini alet ederek, ona uygulatanların yol açtığı bu kasıtlı saldırı karşısında nefsi müdafadan ibaret olan ~~ve~~ meşru davranışlardır. Bu nedenle, ^{dava konusu davranışlarımız,} Ask.C.K.'nin 100 ve 103/1 ile T.C.K.'nin 266 ile 304. maddelerine göre suç teşkil etmediği gibi hiçbir kanunun hiçbir yönetmeliğinin hiçbir maddesine göre de suç teşkil etmemektedir. Aslında bizlere, cezaevi idaresine ~~üstten~~ ^{üstten} yine bu makamlarca yapılan baskılarla verilen 15 günlük hücre hapsi cezaları da ka-

nunsuz ve haksızdı. Bizim cezaevi idaresi ve personeli ile bir alıp veremediğimiz, onlara karşı gelmemizi gerektiren hiçbir meselemiz yoktur.

Dördüncü olarak, bu dava, yine bize karşı, yukarıda uzun uzun açıkladığımız kanunsuz ve tam da faşistlere kas metodlarla düzenlenen komployu hazırlayan makamların emri ile açtırılmıştır. Bu nedenle bu dava, aynı zamanda, bu kanunsuzlar ve komplocular şebekesinin, "hem suçlu hem güçlü" pozisyonuna girerek bu kanunsuz davranışlarını haklı çıkarmaya gayretlerinin bir parçasıdır.

İşte bütün bu nedenlerle, eğer bu yargılamada haktan, adaletten, eğer bu yargılamada hukuktan, kanundan bahsediliyorsa; eğer bu yargılamada hak, adalet, hukuk ve kanun, zorbalığa, kanunsuzluğa, düzenbazlığa ~~ve~~ haksızlığa galebe çalacaksa; eğer bu yargılama gerçekten suçlu ile suçsuzu ayırdedecekse; ve eğer bu yargılama gerçekten bağımsız, tanafsız ve kendi vicdanî kanaatinden ~~ve~~ kanunların hükmü ile karar veren, olayları objektif olarak değerlendiren ve hakimlik yeminine sadık kalan kişilerce yapılmışsa:

a) Bu dava sanıklarının beraat etmesi gerekir.

b) Bu dava konusu olayları meydana getirmekle ve yaptıkları kanunsuzluklarla görevini kötüye kullandıkları ve suç işledikleri için, 2 Numaralı Mahkemenin üyeleri ve Adli Müşavir hakkında kovuşturmaya geçilmesi için, savunmamızda ortaya koyduğumuz gerçekler esas alınarak Milli Savunma Bakanlığı'na yazı yazılması gerekir.

2-Savcı iddianemede As.C.K.nun 100.maddesi delaletiyle 103/1. maddesine göre cezalandırılmamızı istemiştir. Bu konuda iddianemede aynen, "Sanıkların fiilleri, TCK.nun 266 ve 304.maddesinin ihlâli değil, As.C.K.nun 100.maddesi kapsamında askeri isyan olup" diyerek, sanıkların, "As.C.K.nun 100.maddesi delaletiyle aynı kanunun 103/1. maddesi hükmü uyarınca cezalandırılması" şeklinde zehir zemberek bir iddia ve talepte bulunmuştur. Fakat savcı, tahkikatın bitiği 6 Aralık 1974 günkü duruşmada, sanıkların dinlenmesinden hemen sonra, duruşmaya ara verilmesine bile gerek görmeden, oturduğu yerden lütfen ve yarım yamalak doğrularak belirttiği 7 satırlık esas hakkındaki mütealasında, iddianemede görüşünü suç vasfı yönünden 180 derece değiştirerek, bizim "esasen sivil şahıs" olduğumuzu söyledi ve TCK'nun 304.maddesi uyarınca cezalandırılmamızı istedi. Heyetiniz, 6 Aralık 1974 günkü duruşmada, savcı suç vasfı yönünden görüşünü değiştirmiş olsa, bile, bizim, savunmamızı, hem iddianemeye göre hem de savcının esas hakkındaki mütealasına göre hazırlamanızı bildirdi. Bu nedenle bizde savcının hem iddianemede hem de esas hakkındaki mütealasında öne sürdüğü görüşleri ele alarak savunmamızı sürdüreceğiz.

a) Savcı esas hakkındaki mütealasında, suç vasfı yönünden madde değişikliği talep ve mütealasının gerekçesi olarak, "sanıkların aslında sivil şahıs olduklarını", As.C.K.nun 100.maddesinin tatbiki

için "esas unsurun askeri şahıs olmak" gerektiğini ve "suçun tasrihi bakımından... görev yönünde yapılan itiraza katıldığını" belirtti.

Demek oluyor ki, savcı: 1) Bizim "aslında sivil şahıs olduğumuzu", yani başkibir deyimle "aslında" asker şahıs olmadığımızı kabul etmektedir. 2) Bize, As.C.K.nun 100.maddesinin tatbik olunamayacağını, çünkü As.C.K.nun 100.maddesinin ancak "askeri şahıslara" tatbik olunabileceğini belirttik, bizim "asker şahıs" ya da "askeri şahıs" olmadığımızı zımnen bir kere daha kabul etmektedir. Fakat savcı bu açık ve zımni kabullerini, sübuta erdiğini iddia ettiği suçun tatbik edilecek kanun maddesi açısından kullanmaktadır, fakat bu kabullerini, mahkemenin görevi yönünden geçersiz saymaktadır. Yani savcının yürürlüğü mantığa göre biz, mahkemenin görevi yönünden "asker şahıs" ya da "askeri şahıs"ız; fakat tatbik edilecek kanun maddesi yönünden "sivil şahıs"ız. Başka deyimle biz, savcının mantığına göre, aynı anda hem "asker şahıs"ız, hem de "sivil şahıs"ız. Böyle bir mantığa, böyle bir muhakeme biçimine, ne bir hukuk kuralında, ne de gerçek hayatta rastlamak mümkün değildir. Hiçbir hukuk kuralında rastlamak mümkün değildir: Çünkü, ne Ceza Muhakemeleri Usulü Kanununda (CMUK), ne Askeri Mahkemeler Yargılama Usulü Kanununda (A.S.M.YUK) ve ne Hukuk Muhakemeleri Usulü Kanununda böyle bir kural vardır: ne de yargılama teamüllerinde böyle bir mantığın uygulamasına rastlarız. Bu mantık ve yorum hayatın gerçeklerine de aykırıdır; Çünkü bu mantık ve yoruma göre, tabiattaki bir madde, mesela aynı anda hem taş hem de tahta olabilir. Böyle bir şeyin saçmalığını ise tartışmak bile gülünçtür.

Biz, duruşmalar sırasında müdafilerin görev yönünden yaptıkları itirazlara katılıyor ve keza savcının Aristo mantığına göre bile saçma olan ikili kabulün, "sivil şahıs" olduğu muz yargısının hem görev yönünden, hem de suç, subuta ermiş olsa bile tatbiki istenen kanun maddesi yönünden geçerli olduğunu söylüyoruz. Bu nedenle biz heyetinizin bu dava hakkında görevsizlik kararı almasını talep ediyoruz. Çünkü: Askeri Ceza Hukukuna göre, "Askeri Mahkemelerin görevini tâyinde başta gelen unsur, -bazı istisnai haller hariç- failin askeri şahıs sıfatını haiz olmasıdır" (Prof. Sahir Erman, Askeri Ceza Hukuku, s. 353). Sivil şahısların Askeri Mahkemelerde yargılanabilecekleri "istisnai haller" ise, Anayasa'nın, "Askeri Mahkemeler asker almayan kişileri, ancak özel kanunda belirtilen askeri suçlarından dolayı yargılar" şeklindeki 138/2.maddesine uygun olarak düzenleyen As.M.Y.U.K.nun 11.maddesiyle tesbit edilmiştir. Bizim durumumuz ise, 11.maddenin fıkralarında belirtilen şartların hiçbirine girmemektedir. Öte yandan yine Askeri Ceza Hukuku, "askeri yargı organlarıncı tutuklanmış, hapsedilmiş veyahut askeri makamlarca muhafaza altına alınmış veya hapsedilmiş kişilerin suçlarına, ancak savaş halinde askeri yargı organlarıncı bakılabilir" (Prof. Sahir Erman, Askeri Ceza Hukuku, s. 356) bağlayıcı kuralını koymaktadır; bu kurala göre bizim durumumuz, As.M.Y.U.K.nun 11.maddesindeki şartlardan birine uygunluk gösterse

dâhi,Askeri mahkemelerde yargılabilmemiz için TBMM'ce ülkede savaş hali ilan edilmiş olması gerekir.Oysa,şu anda,Türkiye'de,ne TBMM'ce ilan edilmiş bir savaş hali vardır;ne ~~bixix~~ de bizim durumumuz,~~bu~~ başka bir ^{askeri} "yargı organınca" tutuklanmış olmamıza rağmen, As.M.Y.U.K.nun 11.maddesine uymaktadır.

Bütün bu dedenlerle mahkemenizin b u dvaya bakamıyacağı görüşündeyiz ve heyetinizin görevsizlik kararı almasını talep ediyoruz.

b)Savcı esas hakkındaki mütealasında,iddianamede bize isnat ettiği suçun sabitt olduğunu söyledi.Savcının bize iddianamede isnat ettiği suç,"askeri isyan",esas hakkındaki mütealasında cezalandırılmamızı istediği TCK.nun 304.maddesinin kapsadığı suç ise,"cezaevi yönetimine karşı isyan"dır.Yani "askeri isyan" değil,"cezaevi yönetimine karşı isyan"dır.Savcının isnat ettiği suçun vasfı konusundaki iddia ve görüşünün ortak yanı,müşnet suçun bir "isyan" olduğudur.Gerek TCK.na göre ve gerekse As.C.K.na göre bir yönetime karşı isyan,bir topluluğun önceden plânlanıp ve belirli kişilerce yönetilen,ani elebaşılık edilen toplu bir harekettir.Oysa savcının iddianamede de belirttiği üzere dava konusu olaydaki,gerçekte nefsi müdafadan ibaretolan,fakat savcının "isyan" diye nitelediği davranışlarımızda bir elebaşı veya yönetici yoktur.

Öte yandan dava konusu davranışlarımızın,isnat edilen elebaşısız isyan olayı çıkarmak gibi bir nitelik taşıması için,herşeyden önce böyle bir olayı çıkartmak için bir kastamızın olması gerekir.Oysa defalarca ~~sınırlı~~ belirttiğimiz ve de tanık olarak dinlenen cezaevi personelinin ifadelerinde belittikleri üzere,bizim ne olay öncesinde,ne olay sırasında,ve ne de olaydan sonra cezaevi yönetim ile bir alıp veremediğimiz,bir anlaşmazlığımız,bizi onlara karşı isyan ettirecek bir durum olmamıştır.Hatta olay sırasında dövüldüğümüz halde,biz,cezaevi müdürüne,bu olayın asıl müsebbiplerinin 2 Numaralı Mahkeme ve Adli Müşavirlik olup,kendilerinin onların emir kulu olmaları hesabıyla,kendilerine karşı,bize yeni bir saldırıya geçmedikleri sürece hiçbir davranışımızın olmayacağını, olması için bir sebep olmadığını defalarca belirttik.Bu durumu,tanık olarak dinlenen cezaevi personeli de,heyetinizin huzurunda verdikleri ifadelerde belirttiler.Ve bize saldırmayacaklarına dair söz verince,kendimizi savunmak ve muhtemel bir saldırıdan korunmak amacıyla aldığımız basit tedbirleri kaldırdığımızı söylediler.Kaldıkları bilindiği gibi,siyasi tutukluların kaldıkları cezaevlerinde,cezaevi yönetimine veya başka bir makama karşı bir hareket sözkonusu olunca,bütün siyasi tutuklular ortak hareket etmişlerdir bugüne kadar.Nitekim sözkonusu olayın cereyan ettiği sırada,kalmakta olduğumuz Kartal Askeri Cezaevinde bizden başka,gerek aynı davadan yargılandığımız ve gerekse başka davalardan olup hepsi ile aynı haptedir aynı hapisanelerde kaldığımız daha 20 siyasi tutuklu vardı.Eğer gerçekten,bizim koğuşta cereyan eden olayın öncesinde, olay sırasında veya olaydan sonra bir "isyan" sözkonusu olsaydı,

rahatlıkla haberleştığımız diğer koğuşlardaki siyasi tutuklu arkadaşlarla birlikte hareket ederek çok daha başka ve gerçekten "isyan" olabilecek olaylar çıkarabilirdik. Oysa, bizim koğuşta yapılan saldırıyı haber alan diğer koğuşlardaki arkadaşlar, cezaevi idaresi ve müdürü ile konuşarak saldırıyı pretest etmişler ve tekrar saldırılmaması için nefsi müdafa durumunda bulunan bize söz vermelerini istemişlerdir. Nitekim bunun sonucudur ki tekrar saldırılmama sözünü başka bir davadan yargılanan Orhan Savaşca ve Arslan Kılıç arkadaşlar alıp bize iletmışlerdir. Bizim de, tekrar saldırı durumunun olmadığını öğrenir öğrenmez aldığımız nefsi müdafa tedbirlerineson verdik. Bizim, isyan olarak nitelenen bu tedbirlerimizi sadece ve sadece tekrar Saldırı olmayacağına şartı ile kaldırmamız bile tek başına, bu davranışımızın "isyan" değil nefsi müdafaadan ibaret ve meşrû davranışlar olduğunun açıklamaya yeter. Eğer bu davranışlarımız isyan olsaydı, tekrar muhtemel saldırıya karşı aldığımızı basit savunma tedbirlerini kaldırmak için başka şartlar öne sürerdik.

Bu nedenlerle bizim davranışlarımızda, isnat edilen suçun ne manevi unsuru ne de maddi unsuru teşekkül etmiş değildir. Yani bu davranışlarımızda, müsnet suçun kanuni olarak teşekkül etmesinin şartı olan kasıt (manevi unsur) ve böyle bir suçun işlendiğini gösteren somut belirtiler (maddi unsur) yoktur,

c) Sorgularımız sırasında belirttiğimiz üzere ve dinlenen tanıkların ifadelerinde, bizim alay sırasında veya sonrasında, iddianamede isnat edilen maddi hasar meydana getirdiğimize dair bir görgüleninin olmadığını belirten beyanları dikkate alanırsa, bu hasarın, bize yapılan saldırı sırasında meydana gelmiş olduğu gerçeği ortaya çıkar.

d) Dinlenen kamu tanıklarından, cezaevinde görevli Tank Başçavuş Nurettin Tok'un, mahkemeniz huzurunda tanık sıfatıyla verdiği ifadelerde, kasten, yalan ve mahkemeyi yanıltıcı beyanda bulunduğu, ifadesinin, diğer görgü tanıklarının ifadeleriyle çeliştiği, kendi içinde tutarsız ve çelişkili olduğu açıkça görülerek anlaşılmaktadır.

SONUC: Heyetinizin, görevsizlik konusundaki talebimizi reddetmesi halinde:

- a) Yukarıda açıkladığımız nedenlerle beraatimizi,
- b) Yabancı tanıklıktan bulunan Tank Assubay Başçavuş Nurettin Tok'un, yabancı tanıklık ve adliyei yahıltmak suçlarından hakkında takibat açılarak tutuklanmasını talep ederiz.

SANIKLAR:

31/X11/1974

ALİ TAŞYAPAN

ZEKİ ŞERİT

SAMİ SARI

DAVUT KURUN